

Võta ja loe!

№ 6. — VII. aastafäit.

Mis muutis mõrwari ?

Taamaesijel seijab keegi mees oma armsa tuueaastase tütre-keesega ja ootab rongi, millega tahab edasi sõita. Rong hilineb ja nii on väitejel aega uudishimulikult ringi waadata. Äkki kuuleb ta oma taga raskeid samme ühtlases taktis. Ümber pöörates näeb ta tugewat, messiku wäljanägemisega meest kuuest politseist jaadetuna. Nähes seda meest jarnases õnnetus oluforras, ei juuda lapsukene oma silmi falt ära pöörata, waid waatab kurwalt oma suurte lapsefilmadega ta offa.

Värstu waatab wang ta fema poole, kuid pöörab jälle koha ära oma pea. Kuid — midagi on jelles lapse waates, et wang jälle peab teda waafama. Kes teab, mis seal wangi hinges liikus? Äkki pöörab aga ta siis pead raputades selja lapse poole, nagu tahaks ta piinawatest muljetest wabaneda. Wäike tüdruk arwas, et ta waff on falle kuudagi walu walmistanud ja ta õrn süda jääb kurwaks selle üle. Ruttu wabastab ta end isa kätest ja jookseb wangi juure, jurub end tugewasti ta wastu ja ütleb: „Ma ei tahtnud sind kurwastada, waene mees. Ma olen lihtsalt kurb su üle, ja Jeesus on ta su pärast wäga kurb.“

See oli waid üks heff — filmipilt haaras üks politseinimest finni lapsest ja wiis jälle isa juure.

Ag need lihtsad, lapselikud sõnad, mida võib-olla ainult wang kuulis, läksid selle kalgi mehe südamesse. Kogu sellel teekonnal jälgisid teda need sõnad ja lapse armastaw pilt. Sjei ta wangikongi jälgisid nad teda.

Wanglas oodati seda rööwlit ja walmistuti selleks ette. Ta messikuje kohta olid kuuldujed juba ette jõudnud. Kuid kuidas olid imestunud walwurid ja wangläülem, kui nägid selle mehe nii muufunud olewat. Ta oli pea-aegu kõige waiiksem ja alandlikum teiste hulgas. Nii möödusid kuud. Kord wangide õpetaja küsis selle saladusliku muudatuse põhjust. Ta siis jutustas wang: „Jaamas, kui mind jia jaadeti, nägi mind üks laps. Aastate wäffel oli see e s i m e n e k a a s t u n d l i k ja armastaw w a a d e, mis mulle osaks jai. Ta see murdis mu südame. Kui ma end ära pöörasin, kuna see wäga mu südant liigutas, tuli see laps mu juure ja sõstas mulle: „Ma olen kurb su pärast, ja Jeesusel on samuti hale meel su üle.“ Selle wäikese tüdruku taastundmus põhjustaski mu

ümberpöörmise ja ma usun, et ta Jeesus mu peale halastab.“

Armastus on mõni, mis avab kõvemadki südamed.

Mõtle, ekjinnud, õnnetu hing, kuidas Jeesus su peale waatab juure armastuse ja kaastundmusega su õnnetu seisukorra pärast ja loovib, et sa mõiksid olla õnnelik. Ta tahab ja mõib sind päästa. Kui inimesed sind on ära põlanud ja huffa mõistavad, siis mõid fulla veel Jeesuse juure — ta ei lükka sind mitte wälja. Tule nagu pafune naine kord

ta juure tuli Siimona kajas ja murtult nuffes langes ta jalga-de ette. Nagu fema, nii jaad sinagi siis kuulda jeda imelift sõna: „Su pafud on julle andeks antud.“ Kuid ta mitte ainult ei anna andeks paffu, waid ta ta päästab pafukõidikutest ja teeb su wabaks neift himudest, mis sind seowad, et sa mõiksid wabaduses feda kiifa ja falle elada. Mõtle kui juur on Jeesuse armastus, et ta sinu eest juri! Kuis ei peaks ta sind wastu wõtma. Tule ainult ja alanda end ta ette.

Tagasi Jumala juure!

Kuulus luuletaja Heinrich Heine oli oma elu kestel nii palju purewat ja pilkawat kirjutanud kõige jumaliku arwel. Kuid kui see mees kord Sauluse kombel ümber pööras haiguse läbi, mille Sumal falle saafis, siis hindas ta kõik ümber. Oma „Romancero“ järel sõnas kirjutas ta siis:

„Sellest ajast, kui ma ise Sumala halastust olen kogunud, olen ma kõigile oma waenlastele amnestiat kuulutanud. Luuletused, mis osalijelt sijaldawad jumalawastast ilmet, olen ma fulle wifanud; see on parem, et põlewad luuletused, kui luuletaja ise. Sa, ma olen Sumala juure tagasi pöördunud nagu äratadunud poeg, peale selle kui

ma kaua aega olin Heggeli pool-dajate juures olnud figu hoidmas.“

Heine pole mitte ainukene suurus, kes niisuguse pöörde tegi ja sellijelt tunnistas. Itka jälle näeme, et suuremadki frossijad on pidanud lõpuks ütlema selle wanaaja ajaloolise teisriga: „Omefi oled sa mõitnud, oo Kalilealane!“ Jeesus Kristus jaab omale järelikäijaid ja kumardajaid suuremadegi jumalawastaste hulgaft. Ateism ei anna midagi hingele — ta on sama wähe fulufoow, foifew ja ülendaw kui äratadunud poja elu-olu figade farijusena. Hinge nälg ajab omefi kord Sumala juure.

6.

Üks kojuminek Dawos'es.

„Ei, õde, see ei wõi ju olla! See ei wõi ju Sumala tahtmine olla, et ma nüüd surema pean, kus ma loodan ferweks jaada. Ma ei wõi ega faha ka jeda uskuda. Oo, Sumal, minu waene, waene pruuf!“

Wigades wajus haige pafjadele tagasi, kattes näo mõlema käega ja südankõhestaw oli see ahas-tus, mida õde kuulma pidi? Ta oli sügawalt liigutafud, filmad pijarais. Ta teadis, siin ei mõinud ta midagi aidafa, jeda haa-

wa pidi Sumal ise arstima. Tasa mõttis öde looſungiraamafu ja luges sellest haigele ette. Lõpuks rahunes ja uinusti ſee.

Pühikeſe une järele ärkas haige ja ta hinge pilt näis muude-
tud. Oli nagu oleks meſſikult mäsſaw meri waitunud.

Ka järgnevail päevil ei tule-
tanud haige enam meelde ſeda walulift ööfundi. Omefi märkas öde, et mõitlus hinges jattus.

Ühel hommikul palus ta öde, kui oli öö peaaegu unefult möö-
da ſaafnud, ta wiimast ſoowi ja fermituſi ta armſamale kirju-
tada. Suure aukarliku imestu-
ſega nägi öde ſelle kirjutamiſe juures, kuidas Sumal oma juurt fööd oli ſelle hinge juures korda ſaafnud. Sageli laſkis ta endale Piiblift wõi looſungiraamatuft ette lugeda, ſageli lamas ta käed riſtis ja ſilmades önnis ſära ja kui koledad walud ſeda fa-
bafid, ja enam hingafagi ei jaanud, ſijendas ta Sumala poole abi pärast. Oli ſee möödas, fänas

ja austas ta lapſelikult oma Is-
landaf.

Tuli wiimane fund. Öde foe-
fas wäjinud haige ülafeha. Suri-
ja rääkis järavail ſilmil auf, mis ſeda oofamas, ja Su-
mala armuſt, mis ära wõtab kõi-
patud ja nõtrufed. Kui öde weel
kord weeklaafi ta huultele tahtis
ulafada, kohkus ta sellest järſtu
muutunud ſilmade ilmef. Need
ſilmad waafafid teiſt maailma ja
näiſid ſelle järast nagu pimes-
tafud. „Oo, kui ilus!“ Kirjelda-
mafu röömutundega tulid need
ſönad üle ta huulfe. Siis ſulefud
ſilmadega lebas ſuri-ja öe käele
foefafult. Äffi tulid, nagu kus-
kilt teiſeſt maailmaſt, juubelda-
wad ſönad üle ſuri-ja huulfe:
„Auline päike!“ Silmad awa-
neſid weel kord ja neis oli ſala-
pärane önnis hiilgus. Käed wä-
riſeſid. Kogu tuba näis nagu
ſelleſt walguſeſt fäidefud kui hing
juubeldades läks waludemaaft
paremaſse maailma.

Für Alle.

Õtjustamine.

Kui palju laial teel käib, mis
huffa wiib, kui palju oma kole-
dale lõppmürgile jõuawad, ſeiſab
põhjus kõiſide juures tahtjuks
ühes ja ſamas — Sumalale
waſtupanewas tahtmiſes. Sumal
tahab ſind pääſta. Ta teeb kõit,
et ſeda läbi wiia. Kuid Sumal ei
ſaa ega wõi ſulle oma önniſtuſt
wägiſi foppida. Ta oofab, et ſa
ta mõitwa fõe ja armastuſe
mõjutuſel jätaſid oma waſtu-
ſeiſmiſe ja waſtu wõtaſid Kris-
tuſes pakufawa pääſmiſe. See

on aga ſu enda iſiklik wõimalus,
milles ſa ükſi pead ütlema oma
wiimase ſõna. Sa oled ſeaſud
oma elu kõige iſiklikumaſe ja
fähtſamate ofuſte ette. Kui ſa
mitte meelt ei paranda ning
pääſmiſt waſtu ei wõta, jääd ſa
ilma kõigeſt ſelleſt, mis farwilik
ſu öndsataſtaamiſeſt. Waſtufuſ
ſinu ajaliku ja igawefe ſaafuſe
pärast ſeiſab ainuükſi ſinul endal.
Sinu „ja“ wõi „ei“ loowad ſu
faewa wõi põrgu.

Nägel.

Laulud.

1.

Viisil: Mis oled sina armas Jeesus teinud. P. 48.

Sehooa Jumal, nüüd on meie mõte Palwele tulla sinu pale ette, Tee taeva luugid meie üle lahti: Kuule meid, Issand!

Ole sel tunnil ise meie keskel, Anna, mis puudub, oma waejeil lastel', Aut waimu jõudu wäsjind tallekeskel'; Kuule meid, Issand!

2.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Oh kui helde on me Jeesus! Armust kõige rikkam sa; Teda mõime kõigis paigus, Sgal ajal paluda; Oh, kui sagedasti saame Waewa funda asjata, Seft et mahest unustame, Kõigis teda paluda.

Oled nõder, juures mures, Loomib käfj sind pealegi, Armu leiad Jeesu juures, Tõtta aga palwele! Kui maailm, patt kawalasti, Sind on saanud eksita', Jeesus aitab usinassti, Siis, kui teda palud ja.

3.

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Taewa Isa arm meil särab, Kui üks selge tuleforn. Meie hoolde wäitfjed lambid, Ranna ääre jäetud on.

R o o r : Põlegu need wäitfjed lambid Näitku walgust merele, Mõnda meremeeft wõid päästa Surma hädast fõesti.

Patuöö, nii paks ja pime, Väined hirmsaff' murravad, Mitmed filmad igatfjedes walgust näha tahawad.

(Tall. k. 224).

4.

Viisil: Las' mal äen. P. 486.

Tallefe, tallefe, Kallis hingepiute. Südamest sind palun wäga, Lafe mind, kui waewab häda, Näha sind, mu Jeesute!

Werega, ;: Minu südant puhasta! Tõmba ja mind oma ligi, Siis ei wõi mind ükski wägi Sinust ära kiskuda.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni háaks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, 1938.